

Loven kan faa for de Laantagere, der ere saa heldige at kunne komme i Betragtning til Beneficiet ved Stiftelsen af deres Laan, men Forventningerne om de videregaaende og almindelige Virkninger af denne store kunstigt tilvejebragte Tilstrømning af fremmed Kapital kan jeg ikke dele. Det gælder blandt andet Forventningen om, at Rentefoden i det hele taget skal falde, det vil, udtrykt paa en anden Maade, sige, at Kursen overhovedet skal stige for alle Værdipapirer; det anser jeg for noget tvivlsomt. Det gælder ogsaa om, hvorvidt en saadan stærk Tilstrømning og maaske en ret brat Tilstrømning af fremmed Kapital vil styrke Erhvervsvirksomheden her i Landet; der har jeg ogsaa nogen Tvivl. Men dette er jo for mig ikke Hovedbetragtningen. Hovedhensynet for mig er det, at man ikke ved Oprettelsen af et saa stort og vidtrækkende Statsforetagende som dette — en Statshypotekbank med en foreløbig Virksomhedskraft af 160 Mill. Kr. fremmed Kapital indbragt i Landet — formindsker Statens Kredit, fremkalder en Formening om en ringere finansiel Status for Danmark, end det virkelig har. Thi selv om det direkte Garantiansvar ikke skulde blive reelt, kan man ikke stole paa, at man i Udlandet vil anse det for fuld Valuta for Hundreder og atter Hundreder af Millioner af Gæld til Udlandet, at man har et Skab, som er vel forsynet og spækket med danske Hypotekpapirer. Man kan ikke forlange det af Udlandet, navnlig naar der skulde hænde, hvad Kreditforhold angaar, noget menneskeligt, noget, man ogsaa tidligere har oplevet, at der kommer pludselige og stærke Fald paa saadanne Papirer, saa kan man ikke vente, at man i Udlandet skal anse det for et godt haandfaaet Pant for disse Hundreder og atter Hundreder af Millioner. Hvorledes man vil komme til at se paa Forholdet i Udlandet, er jo meget vanskeligt at vide. Hvorledes man har set det i Udlandet, forinden Loven er fremsat her, haaber jeg, man skal faa tilstrækkelig Oplysning om ved Forelæggelsen af, hvad der er til Stede af de Forhandlinger med Udlandets Kapitalister, Banker osv., som ere gaaede forud for dette Lovforslag, og som have været væsentlig bestemmende for hele Lovforslagets Karakter og Indhold. Her skal jeg dog bl. a. gøre opmærksom paa, at man i selve de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, paa flere Steder finder Henvisning til, hvad man i Udlandet forlanger, og som man saa maa rette sig efter. Der er et Sted,

som især forekommer mig at være saa klart, at jeg haaber, Formanden ikke vil have noget imod, at jeg oplæser nogle Linier af Bemærkningerne til Lovforslaget. Det lyder saaledes: „Hypotekbanken skal“ — det er for at fyldestgøre Kravet fra Frankrig — „være et rent Statsinstitut, undergivet Statens nøje Tilsyn og bestyret af en af Kongen valgt Bestyrelse, saaledes at enhver Indfyldelse paa eller Andel i Bankens Ledelse og Formue fra Kreditforeningernes eller fra andre Institutioners Side er udelukket.“ Og saa føjes der til: „Kun paa denne Maade kan man opnaa at faa Hypotekbankens Obligationer ind paa det franske Pengemarked i Lighed med Statsobligationer“. Det er Ordet. Jeg tror altsaa, at der er Anledning til den Formodning, at man i Frankrig venter at se paa eller har set paa og vil se paa disse Papirer, som om det var Statsobligationer.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen) fremkom med en Udtalelse, som jeg har lagt særlig Mærke til, og som jeg skal tillade mig at fremdrage nu, da jeg har oplæst dette om den franske Fordring med Hensyn til Bestyrelsen. Det ærede Medlem siger nemlig om Bestyrelsen af Banken saaledes: „Der vil altsaa her kunne opnaas den Fordel, naar der disponeres rigtigt, og man maa dog have Lov til at forudsætte, at en saadan Institution vil blive ledet af Mænd, der alene ansættes med det Formaal for Øje, og at alle andre Hensyn ville være ganske udelukkede.“ Jeg deler selvfølgelig ganske min ærede Kollegas Mening herom, men jeg vil blot tillade mig dertil at føje, at endogsaa med den allerbedste Hensigt vilde det være en ganske overordentlig vanskelig Opgave for den højtærede Finansminister og for alle at finde en Mand, der fuldt ud er i Stand til, som min ærede Kollega har angivet, at lede Banken saaledes, at den kan fyldestgøre de Formaal, som han ønsker og haaber og ser lyst paa, at vi skulle faa fremmede. Det er efter min Mening ikke mange Mænd her i Landet, der ere i Stand til at fyldestgøre denne Opgave, og dersom det skulde overlades mig at vælge, saa vilde jeg sige: Pas, jeg er ikke i Stand dertil. — Men dertil vil jeg endvidere knytte den Bemærkning, at det forekommer mig at være lidt mærkværdigt, naar der er Tale om at oprette en Statsinstitution af det Omfang og saa vidtrækkende baade i Tid og Virksomhed som dette Institut her — det er jo forudsat, at Amortisationerne kunne strække sig